

Sygn. akt VIII C 1076/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko G. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1076/17

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2016 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej G. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 458,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2016 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzone w sprawie roszczenie wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty wynikającej z wystawionego przez pierwotnego wierzyciela (...) S.A., z którym pozwaną wiązała umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dokumentu księgowego. W dniu 17 stycznia 2014 roku powód nabył wierzytelność względem pozwanej. Na wartość przedmiotu sporu składają się kwoty: 359,86 zł należności głównej oraz 98,27 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dniu cesji wierzytelności do dnia złożenia pozwu.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 2 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v., sprzeciw k. 6-6v., postanowienie k. 7v.)

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2012 roku pozwana G. C. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach oferty (...), w myśl której operator zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych, zaś pozwana do uiszczania należności stosownie do postanowień umowy. Umowa została zawarta na czas oznaczony – 36 miesięcy. Przez ten czas pozwana zobowiązywała się w szczególności do wykonywania doładowań na sumę 25 zł w ciągu okresu rozliczeniowego. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu określonego w umowie, z której zawarciem wiązało się przyznanie abonentowi ulgi, abonent zobowiązywał się do zapłaty kwoty będącej równoważnością przyznanego upustu, pomniejszonej o proporcjonalną wartość upustu za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W umowie zawartej przez pozwaną przyznana jej ulga wyrażała się kwotą 370 zł.

(umowa k. 36-39, okoliczności bezsporne)

G. C. nie wywiązywała się z obowiązków o charakterze finansowym wynikających z przedmiotowej umowy, na skutek czego operator wypowiedział pozwaną stosunek zobowiązaniowy, a następnie w dniu 29 lipca 2012 roku wystawił notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 359,86 zł z tytułu kary umownej. Wysokość kary stanowiła równoważność ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy pomniejszoną o czas wywiązywania się z warunków umowy. Wskazana kwota podlegała zapłacie do dnia 12 sierpnia 2012 roku.

(nota obciążeniowa k. 35)

W dniu 17 stycznia 2014 roku następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika G. C..

W załączniku do umowy cesji wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 359,86 zł należności głównej.

(umowa cesji wierzytelności wraz z porozumieniami k. 17-29, załącznik do umowy cesji wierzytelności k. 54-59, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uiściła kwota dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie roszczenie o zapłatę kary umownej stało się wymagalne z dniem 12 sierpnia 2012 roku, zgodnie z terminem płatności oznaczonym w treści noty obciążeniowej. Roszczenie powoda uległo zatem przedawnieniu, wytoczył on bowiem powództwo dopiero w dniu 30 grudnia 2016 roku, a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzenia żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia (a więc zachowanie nieprzerwywane biegu terminu przedawnienia) zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. cyt. wyrok SN z dn. 12.10.2006 r.; cyt. wyrok SN z dn. 5.06.2002 r.).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły

szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współzycia społecznego, pozwaną nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współzycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwana uchylła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.